

λία ἔμπορεῖ νὰ κάμῃ αὐτά. Ὁ διδάσκαλος χρεωστεῖ νὰ διδάσκη περισσότερον εἰς τοὺς ἀγροὺς, εἰς τὰ ναυπηγεῖα, εἰς τὰς πληθούσας ἀγοράς, εἰς τὰς λεωφόρους, καὶ εἰς τὴν παραλίαν. Χρεωστεῖ νὰ ὀμιλῇ περὶ τούτων ἀπάντων, καὶ νὰ ἐξάγῃ ἀπὸ τὰ τέκνα τὰς ἰδίας αὐτῶν ἐντυπώσεις, ἐρωτήσεις, καὶ σκέψεις. Χρεωστεῖ νὰ ὀμιλῇ καὶ νὰ περιπατῇ, καὶ νὰ κάμῃ τὰ τέκνα νὰ ὀμιλῶσι καὶ νὰ περιπατῶσι πλειότερον παρ' ὅσον ἐπραξαν μέχρι τοῦδε οἱ πλειότεροι τῶν διδασκάλων. Παράδειγμα λαμπρὸν τοιαύτης διδασκτικῆς μεθόδου ἀφῆκεν εἰς ἡμᾶς ὁ Σωκράτης, ὁ ὁποῖος τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας ἔξω τοῦ οἴκου διατρίβων εἰς τοὺς περιπάτους καὶ τὰ γυμνάσια, εἰς τὴν πλήθουσαν ἀγορὰν, καὶ ὅπου ἀλλοῦ οἱ Ἀθηναῖοι συνήρχοντο, μετέδιδεν εἰς αὐτοὺς ἠθικά καὶ πολιτικά διδάγματα, ἐρωτῶν πάντοτε καὶ ἀποκρινόμενος.

ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ.

Ἐκ τῆς ἀκολούθου περιγραφῆς λαμβάνομεν ἰδέαν τινὰ τῶν πανδείνων κακῶν τοῦ πολέμου. Ἀναφέρεται δὲ εἰς τὰ γενόμενα μετὰ τὴν ἐξ ἐφόδου ἄλωσιν τῆς ἐν Ἰσπανίᾳ πόλεως Βαδαίου, ἐπὶ Ναπολέοντος—“Τώρα,” λέγει ὁ Ἀγγλος ἱστορικός συνταγματάρχης Ναπιέρ, ἐξ οὗ ἐρανίζομεθα, “ἤρχισαν οἱ στρατιῶται τὴν παράλογον καὶ ἀπονεοημένην κακίαν, ἣτις ἡμαύρωσε τὴν λάμπιν τοῦ ἠρωϊσμοῦ των. Ἀναίσχυντος ἀρπαγῆ, κτηνώδης ἀκράτεια, βδελυκτὴ ἀσέλγεια, σκληρότης καὶ φόνος, κραυγαὶ καὶ γοεροὶ θρήνοι, στεναγμοὶ, ἀλαλαγμοὶ, κατάραι, ὁ συριγμὸς τοῦ ἀπὸ τῶν οἴκων ἐκρηγνυμένου πυρός, ὁ κτύπος θυρῶν καὶ παραθύρων, καὶ οἱ βαθεῖς κρότοι φονικῶν πυροβόλων, ἀντήχουν δύο ἡμερονύκτια εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Βαδαίου! Τὴν τρίτην, ἀφοῦ ἡ πόλις ἐλαφραγωγῆθη, ἀφοῦ οἱ στρατιῶται ἐξηπλήθησαν ὑπὸ τῶν καταχρήσεων, ἐμετρίασεν ἀφ' ἑαυτοῦ ὁ θόρυβος μᾶλλον παρά κατεπαύθη, οἱ πληγωμένοι ἐκτυτάρχησαν, οἱ νεκροὶ ἐτάφησαν. Πεντακισχίλιοι στρατιῶται καὶ ἀξιωματικοὶ ἔπεσον κατ' ὅλην τὴν πολιορκίαν· ἐκ δὲ τούτων τρεῖς χιλιάδες πεντακόσιοι ἐφονεύθησαν εἰς μόνην τὴν ἐφοδον. Φαντάσου τὴν τρομερὰν ταύτην σφαγὴν ἐνεργουμένην εἰς διάστημα μόλις ἑκατὸν τετραγωνικῶν ὑπαρῶν. Στοχάσου ὅτι οἱ φονευθέντες δὲν ἀπέθανον ὅλοι αἰφνιδίως, οὔτε ὁμοiotρόπως· ὅτι ἄλλοι ἀπώλεσθησαν διὰ τοῦ χάλυβος, ἄλλοι διὰ τῶν πυροβόλων, ἄλλοι διὰ τοῦ ὕδατος· ὅτι ἄλλοι κατεθραύσθησαν καὶ κατεσπαράχθησαν ὑπὸ βαρέων ὄγκων, ἄλλοι κατεπατήθησαν, ἄλλοι κατεκερματίσθησαν ὑπὸ τῶν πυρωδῶν ἐκρήξεων· ὅτι ὥρας κατὰ συνέχειαν ὑπεφέρετο ἀτρόμητως αὐτὴ ἡ καταστροφή, καὶ ὅτι τελευταῖον ἡ πόλις ἐκυριεύθη· στοχάσου ταῦτα πάντα, καὶ πρέπει νὰ συνομολογήσης, ὅτι φοβερὰν δυνάμιν φέρει μεθ' ἑαυτοῦ ὁ Βρετανικὸς στρατός.”

Τοιαῦται πράξεις, ἅς μετ' ἐπισημάνθη νὰ ἐρωτήσω, συμβιβάζονται μετ' τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ; Τρία

ἡμερονύκτια ἔκειντο οἱ πληγωμένοι ἀκύντακτοι! τὸ αὐτὸ δ' ἔπαθον καὶ εἰς τὴν ἐν Οὐατερλώ μάχην· καὶ ποῦ ὄχι;

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΕΤΡΟΥ.

Ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος Μιχαηλοβίκος, πατὴρ τοῦ Μεγάλου Πέτρου, τὸσον ἡγάπα τὸν εὐγενῆ Ἀρτεμίν Ματφεόφ, ὥστε, ἐναντίον τοῦ ἔθους τῆς Ῥωσικῆς αὐλῆς, ἣτις δὲν συγχωρεῖ εἰς τὸν αὐτοκράτορα νὰ ἐπισκέπτεται ὑπήκοον, πολλάκις ὑπήγαιεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ μετ' ἐπιφιλίαν καὶ οἰκιακὸν τρόπον. Μίαν ἐσπέραν, ἀπροσδοκῆτως εἰσελθὼν, καὶ ἰδὼν τὴν τράπεζαν καθαρῶτατα ἐστρωμένην διὰ τὸ δεῖπνον, εἶπεν εἰς τὸν Ματφεόφ, “Ἡ τράπεζα φαίνεται τὸσον εὐμορφα καὶ κομψά ἐστρωμένη, ὥστε μ' ἐρχεται ἰσχυρὰ ἐπιθυμία νὰ καθίσω εἰς αὐτὴν μαζῆ σας. Ναί, θέλω κάμειν τὴν ὄρεξίν μου, καὶ καθίσειν εἰς τὴν τράπεζαν πλησίον σου, ἐπὶ τῇ συμφωνίᾳ ὅμως ταύτῃ, νὰ μὴ ἐνοχλήσω κίνενα, καὶ νὰ μὴ σηκωθῇ κανεὶς ἀπὸ τὴν τράπεζαν πρὶν δειπνήσῃ.” “Ὅ, τι ἀγαπᾷ καὶ προστάζει ἡ ὑμετέρα μεγαλειότης πρέπει νὰ ἦναι εἰς τιμὴν τοῦ οἴκου μου,” ἀπήντησεν ὁ Ματφεόφ. Τὸ δεῖπνον παρετέθη, καὶ ὁ αὐτοκράτωρ ἐκάθισεν εἰς τὴν τράπεζαν. Ἡ οἰκοδόμοισα εἰσέρχεται, μετὰ τοῦ μόνου υἱοῦ των, καὶ τινος νεάνιδος· ἀφοῦ δ' ἐπροσκύνησαν μετ' ἐπιφύλακτον σέβας, ὑπήκουσαν εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ ἐκάθισαν εἰς τὴν τράπεζαν. Εἰς τὸ διάστημα τοῦ δεῖπνου, ὁ αὐτοκράτωρ συνεχῶς ἐκύτταζε τριγύρω ἐπὶ τῆς μικρᾶς συντροφίας, μάλιστα δὲ περιειργάζετο τὴν ἀπέναντι αὐτοῦ καθημένην νεάνίδα, καθὼ μὴ ἐνθυμούμενος ὅτι ποτὲ πρότερον εἶχεν ἰδεῖν αὐτήν. “Ἐνομίζον πάντοτε,” εἶπεν ἡ αὐτοῦ μεγαλειότης, “ὅτι δὲν εἶχες ἄλλο τέκνον παρ' αὐτὸ τὸ ἀγόριον· ἀλλὰ τώρα πρῶτην φορὰν βλέπω, ὅτι ἔχεις καὶ θυγατέρα· πῶς ἔτυχε ποτὲ νὰ μὴ μετ' ἐπιφύλακτον ἀναφέρῃς;”

“Ὅρθότατα ἐνομίζεν ἡ ὑμετέρα μεγαλειότης,” ἀπεκρίθη ὁ Ματφεόφ· “δὲν ἔχω εἰμὴ ἓνα υἱόν. Ἡ δὲ ἀπάναντι νεάνις εἶναι ἡ θυγάτηρ τοῦ φίλου καὶ συγγενοῦς μου, τοῦ εὐγενοῦς Κυρίλλου Ναρισκίν, ὅστις κατοικεῖ εἰς τὴν ἐξοχὴν ἐπὶ τοῦ ὑποστατικοῦ του· καὶ ἡ σύζυγός μου ἐπῆρεν αὐτὴν εἰς τὸν οἶκον, ὥστε νὰ ἰδῇ τὴν πόλιν, καί, σὺν Θεῷ, νὰ καλοῦπανδρευθῇ.”

Ὁ αὐτοκράτωρ δὲν εἶπεν ἄλλο τίποτε εἰμὴ ὅτι εἶχε πράξειν ἔργον ἀγαθὸν καὶ θεάρεστον. Μετὰ τὸ δεῖπνον, ἀφοῦ ἡ οἰκογένεια τοῦ Ματφεόφ ἐσηκώθησαν ἀπὸ τὴν τράπεζαν, καὶ ὑπήγαν εἰς τὸν ἴδιον αὐτῶν θάλαμον, ἐπανῆλθεν ἡ αὐτοῦ μεγαλειότης εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς νεάνιδος Ναταλίας Κυριλλόβνης, καὶ εἶπεν, “Ἡ κόρη ἔχει κάλλη φαίνεται δὲ ὅτι ἔχει καὶ ἀγαθὴν καρδίαν, καὶ εἶναι ἡδὴ ἐπίγαμος. Προσπάθησε νὰ τῆς εὔρῃς ἓνα καλὸν ἄνδρα.” “Τῶνόντι,” ἀπεκρίθη ὁ Ματφεόφ, “ὄρθῶς κρίνει ἡ ὑμετέρα μεγαλειότης· ἔχει ἐξαίρετον νοῦν, μεγίστην σεμνότητα, καὶ ἀρίστην καρ-

διαν. Ἡ σύζυγός μου καὶ ὅλη ἡ οἰκογένεια τὴν ὑπεραγαπῶσι, καὶ θεωροῦν αὐτὴν ὡς τὴν ἰδίαν ἡμῶν φιλαττὴ κόρη. Ἄλλ' ὅσον διὰ μνηστῆρα, περὶ αὐτοῦ ἔχω μικρὰς ἐλπίδας κατὰ τὸ παρόν. Ἐχει μὲν πολλὰς ἀρετὰς, ἀλλὰ προῖκα σχεδὸν οὐδόλως· καὶ ἂν εὐρισκὸν κατάλληλον ὑποκείμενον, μικρὰ πράγματα ἡμῶν πορουν νὰ προσφέρω ἐκ τοῦ ὑστερήματός μου." Ὁ αὐτοκράτωρ εἶπε τότε, " Πρέπει νὰ εὐρὴς κάνένα τόσο πλούσιον, ὥστε νὰ μὴ θέλῃ χρήματα, ἀλλὰ νὰ στοχάζεται τὰς καλὰς αὐτῆς ιδιότητας ὡς τὴν μεγίστην καὶ καλλίστην προῖκα, καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ τὴν καταστήσῃ εὐδαίμονα." " Αὐτὸ εἶθε νὰ ἐγίνετο!" εἶπεν ὁ Ματφεόφ· " ἀλλὰ ποῦ νὰ εὐρὼ τοιοῦτον ἐραστήν, ὁ ὁποῖος νὰ ζητῇ νύμφην μὲ ἀρετὰς μᾶλλον παρὰ μὲ λαμπρὰν τύχην;" " Ναί," εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ· " ἀκόμη εὐρίσκονται συνεχῶς οἱ τοιοῦτοι· μόνον νὰ φροντίσης, θέλω δὲ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κυττάξῃς νὰ τῆς εὐρὼ κάνένα. Δίκαιον εἶναι νὰ προσπαθῶμεν ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας μιᾶς τόσο ἐναρέτου νεάνιδος." Ὁ Ματφεόφ εὐχαρίστησεν εἰς τὴν αὐτοῦ μεγαλειότητα διὰ τὴν εὐνοϊκὴν συγκατάβασιν, καὶ οὕτως ἔμεινεν ἡ ὑπόθεσις. Ὁ αὐτοκράτωρ τὸν εὐχάρησεν καλῆν νύκτα, καὶ ἀνεχώρησε. Μετ' ὀλίγας δὲ ἡμέρας ἐπανελθὼν, συνωμίλησεν ὡς δύο ὥρας μετὰ τοῦ Ματφεόφ περὶ πολιτικῶν ὑποθέσεων, ἔπειτα δ' ἐσηκώθη, μὲ σκοπὸν κατὰ τὸ φαινόμενον ν' ἀποχαιρετήσῃ καὶ νὰ φύγῃ· ἀλλ' αἴφνης πάλιν ἐκάθισεν. " Εἶπέ με," ἠρώτησε τὸν Ματφεόφ, " δὲν ἐλησμόνησες τὴν πρό μικροῦ συνομιλίαν μας περὶ τῆς Ναταλίας Κυριλλόβνης; ἐφρόντισες νὰ τῆς εὐρὴς κατάλληλον ἄνδρα;"

" Ὅχι, μεγαλειότατε," ἀπεκρίθη ὁ Ματφεόφ, " μοῦ μένει εἰς τὴν μνήμην, ἀλλὰ μὲ κακοφαίνεται ὅτι οὐδὲν κατώρθωσα. Κάνένα δὲν εὐρῆκα εἰσέτι, καὶ πολὺ φοβοῦμαι ὅτι θέλει ἀργήσῃς νὰ μὲ γένῃ κατάλληλος προσφά· διότι ἔρχονται μὲν εὐγενεῖς νέοι πρὸς ἐπίσκεψίν μου, καὶ βλέπουσι τὰ θέλητρα τῆς κόρης, ἀλλ' οὐδεὶς αὐτῶν ὑπεδήλωσέ τι περὶ γάμου."

" Ἴσως," εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ, " δὲν τοὺς χρειάζομεθα· διότι, ὡς σὲ ὑπεσχέθη, αὐτὸς ἐγὼ ἐζήτησα καὶ τῆς εὐρῆκα γαμβρὸν, μὲ τὸν ὁποῖον ἐλπίζω ὅτι θέλει εὐχαριστηθῆναι καὶ εὐδαιμονήσῃ. Γνωρίζω τὸν ἄνδρα· εἶναι ἄξιον καὶ ἐντιμὸν ὑποκείμενον, ἔχει ἰκανότητα, καὶ ἀρκετὸν πλοῦτον, ὥστε νὰ μὴ χρειάζεται προῖκα. Ἀγαπᾷ δὲ αὐτὴν, καὶ θέλει τὴν νυμφευθῆναι καὶ τὴν κάμειν ἀξιομακάριστον. Καὶ σὺ δὲ γνωρίζεις τὸ ὑποκείμενον, μολονότι πιθανὸν ὅτι ἀκόμη δὲν σ' ἐρανέρωσε τὸν σκοπὸν του. Στοχάζομαι δὲ καὶ ὅτι, ὅποταν σοῦ ζητήσῃ τὴν νύμφην, δὲν θέλεις ἀπογυρίσειν αὐτόν." Ὁ Ματφεόφ διέκοψε τὸν αὐτοκράτορα, λέγων, " Ὡς προσῆπον εἰς τὴν ὑμετέραν μεγαλειότητα, πολὺ ἐπιθυμῶ τοιοῦτόν τι. Θέλει μὲ ἀπαλλάξῃς μιᾶς μεγάλης καὶ ἀδιακόπου φροντίδος. Ἀλλὰ νὰ λάβω τὸ θάρρος νὰ ἐρωτήσω τὴν ὑμετέραν μεγαλειότητα ποῖος εἶναι; Ἴσως καὶ ἐγὼ ἐξεύρω τι περὶ αὐτοῦ."

" Σὲ εἶπα ὅτι γνωρίζω τὸν ἄνδρα," ἀπεκρίθη ὁ αὐτοκράτωρ· " ὅτι εἶναι τίμιος καὶ ἄξιος, ἰκανὸς νὰ καταστήσῃ εὐδαίμονα τὴν σύζυγόν του· τοῦτο ἐμπορῶ νὰ σὲ βεβαιώσω. Ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο μὲ συγχωρεῖται νὰ εἶπω, πρὶν μάθω ἂν ἡ Ναταλία Κυριλλόβνα θέλῃ νὰ τὸν ἐπάρῃ."

" Εἶναι δυνατόν νὰ μὴ θέλῃ," ἀπήντησεν ὁ Ματφεόφ, " ἀφοῦ ἀκούσῃ ὅτι ἡ ὑμετέρα μεγαλειότης ἐπροξένησε τὸν νυμφίον; Ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ εἶπῃ ἂν θέλῃ αὐτόν, πρέπει νὰ γνωρίζῃ ποῖος εἶναι· ἀλλῶς δὲν γίνεται."

" Ἔστω λοιπόν," εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ· " ἐγὼ εἶμαι ὁ γαμβρὸς, ἂν ἡ Ναταλία ἔχῃ κλίσιν. Εἶπέ τοῦτο πρὸς αὐτὴν, καὶ ἐρώτησέ τὴν ἂν μὲ ἐγκρίνῃ."

Ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη δηλοποίησις τοῦ αὐτοκράτορος κατέπληξε τὸν Ματφεόφ, ὅστις, πεσὼν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, εἶπε, " Παρακαλῶ τὴν ὑμετέραν μεγαλειότητα νὰ μεταβάλετε γνώμην, ἢ τοῦλάχιστον νὰ μὴ μὲ προστάξετε νὰ γνωστοποιήσω αὐτὴν εἰς τὴν νεάνιδα. Ἐπιεικέστατε κυρίαρχε, καλῶς γνωρίζετε ὅτι ἔχω ἤδη πλείστους ἐχθροὺς εἰς τὴν αὐλήν, καὶ μάλιστα ἐκ τῶν πρώτων οἰκογενειῶν τῆς αὐτοκρατορίας, οἵτινες ζηλοτυποῦσι διὰ τὴν εὐνοϊαν καὶ πεποίθησιν, τῆς ὁποίας μὲ ἀξιῶναι ἡ ὑμετέρα μεγαλειότης. Πόσον θέλουν καταβοήσειν ἐναντίον μου, ὅποταν μάθωσιν ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ ἐπροτίμησεν εἰς γάμον τὴν πτωχὴν κόρην τῆς οἰκογενείας μου παρ' οἰανδήποτε τῶν μεγάλων δεσποινῶν τῆς αὐλῆς! Ἀναμφιβόλως τὸ κατ' ἐμοῦ μῖσος καὶ ἡ κακία τῶν θέλων ἐξαπλώθη εἰς ὅλον τὸ κράτος· καὶ πᾶς ἕνας θέλει στοχάζεσθαι ὅτι κατεχράσθη τὴν εὐνοϊαν τῆς ὑμετέρας μεγαλειότητος, καὶ ἀναξίως ἐμψαυεῖται εἰς κατόρθωσιν τοῦ συνοικεσίου τούτου, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ λάβω ἔτι πλειοτέραν ὑπόληψιν παρὰ τῆ ὑμετέρας μεγαλειότητι, καὶ νὰ ὑψώσω τὴν οἰκογένειάν μου διὰ συνδέσμου μετὰ τῆς ὑμετέρας."

" Αὐτὰ ὅλα οὐδὲν σημαίνουσιν," ἀπήντησεν ὁ αὐτοκράτωρ· " ἡ ὑπόθεσις εἶναι ἰδική μου, καὶ σὺ δὲν ἔχεις νὰ κάμῃς. Ἀπεφάσισα, καὶ θέλω ἐπιμείνειν."

" Ἔστω, ἄς γένῃ κατὰ τὴν ἀρέσκειαν τῆς ὑμετέρας μεγαλειότητος," εἶπεν ὁ Ματφεόφ· " καὶ δῶν Κύριος ὑμῖν εὐδαίμονα μακροζωΐαν! Ἐπειδὴ οὕτω μέλλει γενέσθαι, ἄς ζητήσω μίαν μόνον χάριν ὑπὲρ ἑμαυτοῦ καὶ ὑπὲρ τῆς Ναταλίας Κυριλλόβνης, τοῦτέστι, νὰ πράξῃ ἡ ὑμετέρα μεγαλειότης ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην κατὰ τὸ ἔθος τῆς αὐτοκρατορίας, καὶ μὲ ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον κρότον νὰ προσκαλέσετε ἐπιγάμους τινὰς κόρας ἐκ τῶν πρώτων οἰκογενειῶν, μεταξύ δ' αὐτῶν καὶ τὴν Ναταλίαν Κυριλλόβναν, νὰ ἐμφανισθῶσιν ὁμοῦ εἰς τὴν αὐλήν, διὰ νὰ ἐκλέξετε μίαν ἐξ αὐτῶν ὡς νύμφην· ἐν τῷ μεταξύ δὲ, κάνετε, πλὴν τῆς ὑμετέρας μεγαλειότητος καὶ ἐμοῦ, οὐδ' αὐτὴ ἡ Ναταλία Κυριλλόβνα, νὰ μὴ λάβῃ τὴν ἐλαχίστην εἰδησιν περὶ τοῦ σκοπομένου."

Τὸ σχέδιον τοῦτο ὑπερήρσεν εἰς τὸν μονάρχην, ὅστις ἐπομένως διέταξε τὸν Ματφεόφ νὰ ἐτοιμασθῇ, χωρὶς

τὸ οὐδὲν νὰ φανερώσῃ εἰς κἀνένα. Μετ' ὀλίγας δ' ἑβδομάδας, ἐδηλοποίησε τὸν περὶ δευτέρου γάμου σκοπὸν αὐτοῦ εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικούς καὶ πολιτικούς ἄρχοντας, καὶ περιπλέον εἶπεν εἰς αὐτούς ὅτι κατὰ τὴν δεῖνα ἡμέραν ὄλαι αἱ ἐπίγαμοι κόραι τῶν κυριωτέρων εὐγενῶν ἐμελλον νὰ προσκληθῶσιν εἰς τὴν αὐλήν, ὥστε θεωρήσας νὰ ἐκλέξῃ μίαν ὡς νύμφην ἢ αὐτοῦ μεγαλειότης.

Τοῦτο δὲ καὶ ἐγένεν ἡμέραν τινὰ τοῦ Σεπτεμβρίου 1670, εἰς τὸ ἐν Μόσχᾳ παλάτιον τὸ λεγόμενον Κρεμλῖνον, ὁπότε ἐξήκοντα εὐγενεῖς κυριαὶ ἐπαρουσιάσθησαν μὲ τὰ πλέον ὑπερήφανα ἐνδύματα, καὶ μεταξύ αὐτῶν ἢ Ναταλία Κυριλλόβνα Ναρισκίνα, μὲ κομψὸν καὶ σεμνὸν ἱματισμὸν. Ἀπάσας μὲν ὑπεδέχθη φιλοφρονέστατα, καὶ πολυτελῶς περιποιήθη ὁ αὐτοκράτωρ· ἀλλὰ νύμφην αὐτοῦ ἀνηγόρευσε τὴν Ναταλίαν.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΑΙ.

Ἐν κακοῖσι δὲ
Οὐ βράδιον βροτοῖσιν εὐφρημῆν στόμα.
[Εὐριπίδης.]

ΚΑΙ εἶπον· ὁ τῆς φύσεως μὴ μετεβλήθη νόμος
Εἰς τὸ τρισάθλιον ἐμὲ καὶ δυστυχῆς τῆς πλάσμα;
Ὅποιον ἀπὸ τὴν χαρὰν μ' ἀποχωρίζει χάσμα;
Τῆς λύπης ὁ τρισέρημος μὲ μένει μόνον δρόμος;

Ἡ φύσις ὅλη σκυθρωπὴ παρίσταται ἐμπρὸς μου·
Ὡς κάτοπτρον μ' ἀντανακλᾷ τὴν δυστυχίαν μόνον·
Καὶ μόνον μόνον αἰσθημα αἰσθάνομαι τὸν πόνον,
Ἄφ' ὅτου τιμαλφῆς μοι ὄν ἐχάθη ἐκ τοῦ κόσμου.

Τῆς λύπης αἱ ὠχραὶ σκιαὶ μ' ἐθάμβωσαν τὸ πνεῦμα·
Ὁ βίος μου ὡς χειμαρρὸς κατὰ φαράγγων ῥέει,
Κ' ἐκάστ' ἡμέρα σκοτεινὴ διὰ ἐμὲ ἐκπνέει,
Τὸ πᾶν ἀποστεροῦσά με ὡς καταβράχτου ῥεῦμα.

Καὶ ἤδη ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἐρήμου παραλίας,
Τὸν τάφον τοῦ γεννήτορος ἐνατενίζων σύννοος,
Καὶ βλέπων μ' ὄμμα ἐνδακρυ τοὺς θόλους τοὺς χρυσίους,
Ζητῶ ματαίως τηλαυγῆ ἀκτίνα εὐτυχίας!

Καὶ θεωρῶν τοῦ βύρακος τὸ χρυσταλλῶδες νάμα,
Τὸ βέον ὀφιοειδῶς καὶ χρωῖμα μεταβάλλον,
Ὡς ὑπὸ πρίσμα μαγικὸν τὸν βίον βλέπω μᾶλλον,
Καὶ τὸ κομικοτραγικὸν αὐτοῦ καὶ μέγα δράμα.

Καὶ βλέπων γηραιᾶς δρυὸς σκελετωμένης κλώνας,
Τὴν θύελλαν σαρόνουσαν τὰ φύλλα τῆς κοιλάδος,
Τὸν στάχυν ὀρυμματίζουσαν τῆς λείας πεδιάδος,
Τῆς φύσεως ὀδύρομαι τοὺς πόνους καταμόνας.

Ἡρὸς τὴν στεναζούσαν ἀκτὴν ἐστράφην τῆς θαλάσσης,
Καὶ εἶδον βράχους φαλακροὺς καὶ πλοῖον μακρὰν εἶδον·
Τὴν πρῶραν του τὰ κύματα ἀφρίζοντα ἐπηδῶν,
Νὰ τὸ καταβροχθίσωσιν εἰς τὰς ὑγρὰς ἐκτάσεις.

Πλὴν πῶς τὸ σαλευόμενον ἐπὶ τοῦ πόντου πλοῖον;
Ἄθροον τὸ ἀνέτρεψε καταπεσὸν βορέας·
Τοῦ ναύτου διस्कίδασε πνοὰς τὰς τελευταίας,
Καὶ τὸνομά του ἐσβασεν ἀπὸ τὸ ζῆν βιβλίον.

Ὅτε, ὡς δίσκος πύρινος, τὸ ἄστρον τῆς ἡμέρας
Ἀπεχαιρέτα μὲ ὠχρὰς τὴν ἔρημον ἀκτίνας,—
Ὡς γεωργὸς τὸν κάματον μέγαν ὑπομείνας
Μὲ βῆμ' ἀργὸν καὶ κατηφῆς προβαίνει τὸ ἐσπέρας,—

Εἰς σκέψεις ἐβυθίζετο τὸ πνεῦμά μου πενθίμους,
Θρηνοῦντος εἰς τὸ τοῦ πατρὸς μεμονωμένον μνημα·
Τὸ κλαῖον μὲ ἐξύπνησε τῆς παραλίας κύμα,
Κ' ἐστράφην εἰς τοῦ οὐρανοῦ τὰς κυανὰς ἐρήμους,

Καὶ ἢ Ἐλπίς εἰς πτέρυγας κατήρχετο ζεφύρου
Βαστάζουσα ἀνόστεπτον χρυσήλατον φιάλην,
Καὶ πρὸς ἐμὲ ἀνοίγουσα φιλόστοργον ἀγκάλην,
Εἰς τὴν ψυχῆν μου ἔχυσε νασμὸν ἁγίου μύρου.

Τότε ἠκούσθη σήμερον μονήρους ἐκκλησίας·
Ἐγγύθεν μου ἐπέρασε, μὲ βᾶσον καλυμμένος,
Πρεσβύτης ἀναχωρητῆς· προσβλέψας με ἀσμένως,
Τὴν σύγχυσιν ἐνόησε τῆς μαύρης μου καρδίας.

Μ' ἐλάλησεν, ὦ τέκνον μου, τῶν ψυχικῶν μας πόνων
Μειλιχίος θεραπευτῆς ἢ πρὸς τὸν Πλάστην πίστις·
Μ' ἐνδόμυχον πεποίθησιν ἠυδόκησεν ὁ Κτίστης
Εἰς ταύτην νὰ προσφεύγωμεν μὲ ἰεσσίας τόνον.

ὦ τέκνον, εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἀπόθης τὰς ἐλπίδας!
Πιστὸς εἰς τὴν ἀγνότητα αὐτῆς ἂν ἀτενίσῃς,
Γαλήνην εἰς τὰ στήθη σου γλυκεῖαν θεὰ χύσης,
Τῆς πενθηρᾶς καρδίας σου ἐκπλύνων τὰς κηλίδας.

Ἄγνην, ὡς τὴν περιστερὰν, ψυχὴν ποθεῖ ὁ Πλάστης·
Στιλπνὴν ὡς τ' ἄστρον τῆς αὐγῆς· ἀθῶαν ὡς τὸ δύνον
Καὶ τρέμον φῶς τῆς ἀργυρᾶς παρθένου τῶν μνημείων,
Ἀπλόνουσαν τὰς ἐλαφρὰς καὶ λείας πτέρυγας τῆς.

Ἀνάρχου τέκνα εἴμεθα πατρὸς καὶ ἀθανάτου,
Καὶ πρέπει νὰ διστάζωμεν διὰ τὴν εὐτυχίαν,
Ἐνῶ ἀνίπτει ἢ ψυχὴ πρὸς τὴν ἀθανασίαν,
Τὴν γέφυραν τὴν μυστικὴν περῶσα τοῦ θανάτου;
X. Ἀναστασιὰ δ' ἡς.

ΥΨΟΣ—ΠΕΡΙ ΣΑΦΗΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

Ἡ ΛΕΞΙΣ ὕψος, ὡς καὶ ἄλλαι πολλαὶ, ἔχει ἔννοιαν ἀπροσδιόριστον, καὶ ἐὰν θελήσωμεν νὰ δώσωμεν ὀρισμὸν τινὰ αὐτῆς, καλῆτερον ἴσως δὲν εὐρίσκομεν παρὰ τοῦτον, ὅτι εἶναι ὁ ἰδιαιτέρος τρόπος, καθ' ὃν ἕκαστος παραστάνει διὰ τῆς γλώσσης τὰς ἰδέας αὐτοῦ. Γλωσσοσα δὲ ἢ λέξεις, καὶ ὕψος, διαφέρουσι ἀλλήλων· διότι αἱ μὲν λέξεις τοῦ συγγραφέως δύνανται νὰ ἦναι κατάλληλοι καὶ ὀρθαί, τὸ ὕψος ὁμοῦ αὐτοῦ νὰ ἔχη μεγάλας ἐλλείψεις, νὰ ἦναι ξηρὸν, ἢ τραχὺ, ἢ χαῦνον, ἢ ἐπιτε-